

veš, da si danes zadnjikrat pri meni kot brezskrben deček — kje boš že jutri ob takem času! — Peljal se boš v tiste kraje, katerim se več ne pravi Kranjska gora, in videl boš ljudi, ki se nič več ne imenujejo Klofutarji! . . . Ej, pot te bo vodila mimo tistega mlina, ki se mu pravi „Kukov mlin“, toda nikar ne poslušaj tam tistih koles!“

„Zakaj pa ne, stric?“

„Zato, ker vednoinvedno pojejo tisto svojo pesem: Holadi, nazaj . . . nazaj . . . nazaj! . . . — Kdor čuje šumenje tistih koles, jo pobriše tebiničmeninič, odkoder je prišel. Za slovo pa zapojejo še njegovim petam: Ho hó . . . ho hó!“ . . .

Jernejčka so obkrožali kroginkrog sami spomini, sladki in grenki, ki jih je odpodila šele mati z besedami:

„Pripravi se, Jernejček! Kmalu bova v Beljaku — glej, tam že lahko vidiš prve hiše.“

V istem hipu je zažvižgal tudi vlak . . . Čez nekoliko minut je že obstal na kolodvoru. Kosmovka in njen sin sta izstopila in se napotila v mesto.

Jernejček je kar ostrmel, ko je zagledal lepe hiše, ki so bile po njegovem mnenju ravno tolike ali pa še večje kakor tiste, v katerih stanuje sam presvetli cesar. Strahu je skoraj vzkliknil, ko je stopal čez visoki most tiho šumljajoče Drave. — „Ej, naša Sava se mora skriti pred njo“, mislil si je samprisebi. Mati ga je vodila po vsem mestu in mu pokazala vsako imenitnejšo reč. Jernejček je pozabil za nekoliko ur svoj rojstni kraj, tako ga je prevzela lepota tujega mesta. — Le ko je stal pred majhno kolibo in videl tam mnogo krasnih reči, se je spomnil na svojo sestrico in rekel materi:

„Mama, dajte, kupite tisto-le svetinjico in jo izročite Minici, da jo nosi v spomin name!“

Kosmovka je res kupila tisto lepo svetinjico in jo skrbno zavila v papir . . .

(Dalje prih.)

Zimska cvetka.

Mislil sem, da je že pomlad
Spet priklila v dežel zala:
Tam na vrhu v suhi travi
Cvetka se je prikazala . . .

Solnce ljubko jo je gredo,
Gorke sape varovale . . .
Aj prezgodaj, le prezgodaj
Sem vesel bil cvetke zale.

Za oblak se solnce skrije,
Spet zaveja mraz ledeni
Pa opali cvetko drobno —
Ah, v globoko žalost meni.

L. Struinski.

